

Arrest

nr. 296 122 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot weigering van het duurzaam verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn.

Op 17 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot R. G.

De verzoekende partij wordt op 31 maart 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 juli 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij beslissing van 30 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het besluit om betrokkene opnieuw in het bezit te stellen van de F-kaart.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 augustus 2015 wederom een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 december 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie E. G.

Op 12 januari 2017 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de beëindigingsbeslissing van 18 augustus 2015. Bij arrest nr. 188 572 van 19 juni 2017 vernietigt de Raad de voormelde beslissing.

Verzoeker dient op 19 januari 2023 een aanvraag om duurzaam verblijf in.

Op 23 mei 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 56, vijfde lid (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 19/01/2023 door de genaamde

*K., S.
geboren te Conakry, op (...)1988
van Guinee nationaliteit, geweigerd.*

Reden van de beslissing :

Overeenkomstig art. 42 quinquies kan het duurzaam verblijfsrecht worden toegekend aan gezinsleden van burgers van de Unie, voor zover zij gedurende een ononderbroken période van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en indien zij gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in art. 42 quater §3 of §4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42 quater, §1, tweede lid,

Betrokkene diende op 17/07/2012 een aanvraag in tot verblijfsrecht als geregistreerde partner van de genaamde G. R. J. E. (RR (...)) van Spaanse nationaliteit. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit op 24/5/2017. Betrokkene werd op 31/01/2013 in het bezit gesteld van de F-kaart. Op 19/01/2023 diende hij een aanvraag in voor het verkrijgen van het duurzaam verblijfsrecht.

Betrokkene heeft weliswaar intussen reeds meer dan 5 jaar verblijf in België, hij heeft echter geenszins gedurende 5 jaar na voormelde aanvraag gezinshereniging een gezinscel gevormd met de referentiepersoon. Betrokkene woonde met de referentiepersoon samen tot 11/02/2014.

Betrokkene legt verder bij zijn aanvraag geen enkel stuk voor waaruit moet blijken dat hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden bevindt overeenkomstig artikel 42quater, §§3 en 4 van de wet, noch werd zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1,2e lid van de wet behouden.

Bijgevolg kan hem het duurzaam verblijfsrecht niet worden toegestaan.

Betrokkene werd door de stadsdiensten van Antwerpen voorbarig, maar onterecht in het bezit gesteld van een F+ kaart. Deze kaart dient te worden ingetrokken, gezien betrokkene nooit het duurzaam verblijfsrecht heeft bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §§ 3, 4, en 6 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), iuncto de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Krachtens artikel 56 van het Vreemdelingenbesluit dient het familielid dat geen burger van de Unie is bij de aanvraag van het duurzaam verblijf alle bewijzen over te maken, die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf, zoals voorzien in artikelen 42 quinquies en 42 sexies van de Vreemdelingenwet (hierna afgekort Vw.).

Luidens artikel 42 quinquies Vw. wordt het duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, §4 Vw, bedoelde gezinsleden van burgers van de Unie, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van 5 jaar in het Rijk verbleven heeft en indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie.

Verder bepaalt het voormeld artikel 42 quinquies §1, tweede lid, Vw. een uitzondering op de voorwaarden van gezamenlijke vestiging. Deze bepaling stelt dat de voorwaarden van gezamenlijke vestiging niet geldt voor familieleden, die in artikel 42, § 3 en § 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42 quater, §1, tweede lid.

In casu wenst verzoeker op te merken dat hij ondertussen meer dan 10 jaar, sinds 17 juli 2012 onafgebroken en wettig verblijft in het Rijk, zodat verzoeker aan de voorwaarden van onafgebroken verblijf van 5 jaar in het Rijk cfr. artikel 42, quinquies voldoet. Dit wordt in de bestreden beslissing van verwerende partij niet betwist.

8.-

Overeenkomstig Art. 42quater.:

"[...]

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; [...]"

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

- Dat verzoekende partij bij monde van diens raadsman bij schrijven van 21 januari 2014 verwerende partij reeds zijn situatie heeft toegelicht, alsook geactualiseerd.
- Verwerende partij werd op de hoogte gesteld van het feit dat er gezien de verstoorde verstandhouding tussen haarzelf en haar voormalige partner, moeder van hun gemeenschappelijk kind, een procedure werd opgestart voor de vrederechter die resulteerde in een beschikking van 12 december 2013 waarin wordt gesteld dat beide partijen het ouderlijk gezag in onderling overleg en gezamenlijk zullen uitoefenen.
- Bij schrijven van 16 juni 2014 wordt genoemd vonnis van de vrederechter door de verzoekende partij aan het dossier toegevoegd, evenals stortingsbewijzen die aantonen dat zij maandelijks alimentatiegeld betaalt voor haar dochter aan de moeder. Het betreft maandelijks storting tussen december 2013 en eind juni 2015.
- Het administratief dossier bevat eveneens de erkenningsakte van 21 mei 2012 waaruit blijkt dat de verzoekende partij het kind heeft erkend en een proces-verbaal van de politie van 26 september 2014 waarin de voormalige partner van de verzoekende partij verklaart dat de verzoekende partij "vanaf december 2013 moest beginnen betalen voor zijn dochter.

Desalniettemin had verwerende partij op 18 augustus 2015 ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd, dewelke bij arrest van Uw Raad met nr. 188 572, gekend onder het rolnummer RvV 200 495 werd vernietigd.

Uw Raad stelde uitdrukkelijk in het voormeld arrest op pagina 7 dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat verwerende partij op de hoogte was dat de verzoekende partij een minderjarig kind heeft in België en dat er indicaties bestaan van het omgangsrecht dat de verzoekende partij heeft met haar kind. De door de verzoekende partij overgemaakte gegevens zijn voldoende recent (PV-politie van 26 september 2014 en storting tot eind juni 2015) terwijl de bestreden beslissing op 18 augustus 2015 is genomen, zodat de verzoekende partij er niet toe gehouden was deze gegevens in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet te herhalen, nu hij wel degelijk onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42 quater §§§1, 3 en 4 Vw. valt.

Op pagina 8 van het voormeld arrest stelde Uw Raad dat

"Hieruit blijkt dat de verwerende partij geheel voorbijgaat aan de omgangsregeling die is voorzien tussen de verzoekende partij en haar dochter en die, voor zover blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, wordt nageleefd, evenals aan de financiële bijdrage die de verzoekende partij sinds december 2013 betaalt voor haar dochter onder de vorm van alimentatie en het gedeelde ouderlijke gezag. Deze gegevens werden door de verzoekende partij verstrekt en bevinden zich in het administratief dossier. Er zijn de Raad geen gegevens bekend die erop wijzen dat de alimentatie niet meer wordt betaald of dat een einde werd gesteld aan het omgangsrecht, noch zijn hiertoe indicaties te vinden in het administratief dossier."

Uiteindelijk heeft verzoeker zijn verblijfsrecht wel degelijk behouden na tussenkomst van Uw Raad in toepassing van artikel 42 quater §1, van de Vw, aangezien hij in de uitzonderingsvoorwaarden bevindt.

9.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).¹

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoekster voert in eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Het zorgvuldigheidsbeginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (o.m. RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Bovendien kan een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

10-

In casu heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld door géén rekening te houden met bepaalde relevante feiten in het administratief dossier en derhalve geen degelijk onderzoek te hebben gevoerd, met name dat verzoeker wel degelijk in de uitzonderingssituatie bevindt overeenkomstig artikel 42 quater, §§3 en 4 Vw.

In de bestreden beslissing wordt er aangevoerd dat

“ ...

Betrokkene heeft weliswaar intussen reeds meer dan 5 jaar verblijf in België, hij heeft echter geenszins gedurende 5 jaar na voormelde aanvraag gezinshereniging een gezinscel gevormd met de referentiepersoon. Betrokkene woonde met de referentiepersoon samen tot 11/02/2014.

Betrokkene legt verder bij zijn aanvraag geen enkel stuk voor waaruit moet blijken dat hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden bevindt overeenkomstig artikel 42quater, §§3 en 4 van de wet, noch werd zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1,2e lid van de wet behouden.

...

Dat de feiten zoals voorgesteld door de attaché van verwerende partij berusten op een verkeerde voorstelling van de premissen en derhalve worden deze door verzoekende partij betwist, nu deze blijkbaar gebaseerd is op een onzorgvuldig onderzoek.

Door geen rekening te houden met alle feitelijke elementen en geheel der stukken zoals deze zich bevinden in het administratief dossier, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan naar de correcte feitenvinding.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker bij zijn aanvraag geen enkel stuk voorgelegd heeft, waaruit zou moeten blijken dat hij zich in de uitzonderingssituatie bevindt conform art. 42quater §§3, 4 van de Vw.

Zelfs integendeel, verzoeker werd onmiddellijk in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Evenwel laat verwerende partij na dat verzoeker reeds op 21 januari 2014, 16 april 2014 en arrest van 19 juni 2017 reeds heeft aangetoond dat zijn verblijfsrecht ressorteert onder de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42 quater.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met deze antecedenen die zich vooraf hebben afgespeeld.

Dat verweerder bovendien nalaat te motiveren waarom de stukken die verzoeker destijds had voorgelegd niet meer zouden volstaan, minstens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet waarom met deze bewijsstukken geen rekening mee kan worden gehouden.

De motivering in de bestreden beslissing mist aldus feitelijke grondslag. Hieruit blijkt allerm minst dat de door de verzoekende partij destijds aangebrachte elementen, die zich in het administratief dossier bevinden en die de verwerende partij dienden gekend te zijn, werden betrokken in de beoordeling met betrekking tot de bestreden beslissing, namelijk het feit dat de verzoekende partij reeds ressorteert in de uitzonderingssituatie, zoals voorzien in artikel 42 quater.

Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enig onderzoek.

De beslissing is gebaseerd op een foutieve inschatting van de administratieve situatie op het gebied van de uitzonderingsvoorwaarden in hoofde van verzoekersverblijfsrecht en is bovendien onzorgvuldig genomen.

Dat dit middel in al haar onderdelen derhalve gegrond is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij ondertussen meer dan 10 jaar, sinds 17 juli 2012, onafgebroken verblijft in het Rijk. De Raad kan enkel vaststellen dat dit door de verwerende partij ook zo wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en dit gegeven dan ook niet betwist is.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing onder meer als volgt:

“Overeenkomstig art. 42 quinquies kan het duurzaam verblijfsrecht worden toegekend aan gezinsleden van burgers van de Unie, voor zover zij gedurende een ononderbroken période van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en indien zij gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in art. 42 quater §3 of §4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42 quater, §1, tweede lid, (...)”

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel in essentie dat volgens haar uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zij wel degelijk onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet valt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

- 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*
- 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;*
- 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;*
- 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*
- 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*
- 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.*

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij bij haar aanvraag geen bijkomende gegevens heeft voorgelegd aan de verwerende partij..

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Los van deze vaststelling moet de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening houden met de gegevens waarvan zij op dat moment kennis had of had moeten hebben.

De verzoekende partij verwijst naar de gegevens van het administratief dossier en meer specifiek naar het arrest van de Raad nr. 188 572 van 19 juni 2017, waarbij de beslissing van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), werd vernietigd. De Raad oordeelde in dit arrest onder meer als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt de verzoekende partij de verwerende partij bij schrijven van 21 januari 2014 zelf op de hoogte stelde van het feit dat er gezien de verstoorde verstandhouding tussen haarzelf en haar voormalige partner, moeder van hun gemeenschappelijk kind, een procedure werd opgestart voor de vrederechter die resulteerde in een beschikking van 12 december 2013 waarin wordt gesteld dat beide partijen het ouderlijk gezag in onderling overleg en gezamenlijk zullen uitoefenen. Tevens werd een recht op contact toegekend met de dochter aan de verzoekende partij op zaterdag, van 14u tot 18u, waarbij de verzoekende partij haar ophaalt en terugbrengt ten huize van de moeder. Bij schrijven van 16 juni 2014 wordt genoemd vonnis van de vrederechter door de verzoekende partij aan het dossier toegevoegd, evenals stortingsbewijzen die aantonen dat zij maandelijks alimentatiegeld betaalt voor haar dochter aan de moeder. Het betreft maandelijks storting tussen december 2013 en eind juni 2015. Het administratief dossier bevat eveneens de erkenningsakte van 21 mei 2012 waaruit blijkt dat de verzoekende partij het kind heeft erkend en een proces-verbaal van de politie van 26 september 2014 waarin de voormalige partner van de verzoekende partij verklaart dat de verzoekende partij “vanaf december 2013 moest beginnen betalen voor zijn dochter. Dit is 100 euro alimentatie per maand. Hij betaalt dit tot op heden correct. Hij mag haar elke zaterdag vier uur zien. Hij komt naar mijn appartement ze halen en brengt ze terug. Het is van 14.00 uur tot 18.00 uur.”

Het verblijfsrecht werd beëindigd omdat de verzoekende partij niet langer samenwoonde met de moeder, van Spaanse nationaliteit, en het geregistreerd partnerschap werd beëindigd.

Uit deze feitelijke gegevens blijkt overduidelijk dat de verwerende partij op de hoogte was dat de verzoekende partij een minderjarig kind heeft in België en dat er indicaties bestaan van het omgangsrecht dat de verzoekende partij heeft met haar kind. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat er voor de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar kind en haar zelf, dit zijn effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). De door de verzoekende partij overgemaakte gegevens zijn voldoende recent (PV politie van 26 september 2014 en storting tot eind juni 2015) terwijl de bestreden beslissing op 18 juni 2015 is genomen, zodat de verzoekende partij er niet toe gehouden was deze gegevens in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet te herhalen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing niet in overeenstemming met het belang van het kind en meent dat geen belangenafweging werd gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Weliswaar wordt in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden gewezen op het minderjarig kind, doch de verwerende partij motiveert hieromtrent:

“Nergens blijkt uit de voorgelegde stukken of uit het administratief dossier dat betrokkene het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven heeft OF het omgangsrecht met een minderjarig kind heeft, dit overeenkomstig artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de wet van 15.12.1980. Er werden dienaangaande geen documenten voorgelegd, ook niets van een affectieve en/of financiële band.”

en

“Verder blijkt nergens dat betrokkene nog contact heeft met zijn kind of de kinderen van zijn ex-partner. Er zijn ook geen aanwijzingen dat betrokkene nog mee financieel instaat voor de opvoeding ervan. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd. Verder verblijf in dit kader is dus niet van toepassing volgens de beschikbare gegevens.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geheel voorbijgaat aan de omgangsregeling die is voorzien tussen de verzoekende partij en haar dochter en die, voor zover blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, wordt nageleefd, evenals aan de financiële bijdrage die de verzoekende partij sinds december 2013 betaalt voor haar dochter onder de vorm van alimentatie en het gedeelde ouderlijk gezag. Deze gegevens werden door de verzoekende partij verstrekt en bevinden zich in het administratief dossier. Er zijn de Raad geen gegevens bekend die erop wijzen dat de alimentatie niet meer wordt betaald of dat een einde werd gesteld aan het omgangsrecht, noch zijn hiertoe indicaties te vinden in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing mist aldus feitelijke grondslag. Hieruit blijkt allerm minst dat de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, die zich in het administratief dossier bevinden en die de verwerende partij dienden gekend te zijn, werden betrokken in de beoordeling met betrekking tot de bestreden beslissing, namelijk het feit dat de verzoekende partij omgangsrecht heeft verkregen via de vrederechter dat voor zover gekend wordt uitgeoefend, dat zij het ouderlijk gezag samen uitoefent en in onderling overleg met de moeder en dat zij een maandelijks alimentatiegeld betaalt aan de moeder.

Nochtans vinden deze elementen steun in het administratief dossier.

Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enig onderzoek of enige belangenafweging heeft gevoerd naar het bestaan van dit familieleven opzichtsens het kind. In die mate is het middel dat de schending van artikel 8 EVRM aanvoert gegrond. Immers wordt geen blijk gegeven van een gedegen onderzoek naar of afweging van de belangen van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het geven van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling en afweging die haar toekwamen, zodat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van genoemde bepaling.

Waar de verwerende partij in haar nota opmerkt dat "De verzoekende partij verwijst in haar tweede middel naar haar minderjarig kind, doch dienaangaande merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk werd overwogen dat nergens blijkt dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar minderjarig kind. (...) Gelet op het feit dat geen bewijs werd voorgelegd dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar minderjarig kind, terwijl evenmin werd aangetoond dat de verzoekende partij (nog) meer financieel kan instaan voor de opvoeding van het minderjarig kind, kan niet zonder meer aangenomen worden dat de verzoekende partij in België een beschermenswaardig gezinsleven met haar minderjarig kind onderhoudt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. (...)

Verweerder laat in dit kader gelden dat uit de omstandige overwegingen van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van het minderjarige kind in het Rijk, doch dat diende te worden vastgesteld dat verder verblijf in functie van het kind niet aan de orde was, rekening houdend met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. (...)

De verzoekende partij blijft ook volkomen in gebreke om aan te duiden met welke elementen, dewelke verband houden met het hoger belang van het minderjarige kind, geen rekening zou zijn gehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

kan zij gelet op het voorgaande niet worden gevolgd. Zij kan immers niet ontkennen op de hoogte te zijn geweest van de omgangsregeling, het gedeelde ouderlijk gezag en de alimentatie, die blijk geven van

het bestaan van een effectief gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kind, zoals hoger uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen - en de overige middelen - niet te worden besproken nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden kan nergens in de motieven van dit arrest gelezen worden dat de Raad heeft vastgesteld dat de verzoekende partij valt onder de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §3 of §4 van de Vreemdelingenwet. De Raad komt enkel tot de conclusie dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft geschonden door geen rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij een door de rechter toegestaan omgangsrecht geniet met haar dochter.

De Raad merkt bovendien op dat de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, §4, 3° (want dat is feitelijk gezien de uitzonderingssituatie waarnaar de verzoekende partij verwijst) van de Vreemdelingenwet bovendien enkel van toepassing is wanneer de voorwaarden van artikel 42quater, §4 in fine ook voldaan zijn. De verzoekende partij moet met andere woorden ook aannemelijk maken dat zij werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Nergens blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om duurzaam verblijf elementen aan het bestuur heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. De verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in één van voormelde uitzonderingssituaties bevindt, aangezien zij bij haar aanvraag daarvan geen elementen heeft voorgelegd.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Verzoeker ontving na zijn aanvraag tot duurzaam verblijfsrecht onmiddellijk een F+-kaart. (zie stuk 2)

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat:

“... ”

Betrokkene werd door de stadsdiensten van Antwerpen voorbarig, maar onterecht in het bezit gesteld van een F+ kaart. Deze kaart dient te worden ingetrokken, gezien betrokkene nooit het duurzaam verblijfsrecht heeft bekomen.

“... ”

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid.

(Beginselen van behoorlijke bestuur, Opdebeek en Van Damme (ed.) Die Keure, 2006.)

De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof, (idem, p332)

Tevens impliceert het rechtszekerheidsbeginsel dat de burger niet kan worden geacht te zijn gebonden door normen die niet werden bekendgemaakt of zoals in casu, die laattijdig werden bekendgemaakt (R.v.St., Maton, nr. 42.304, 16 maart 1993; R.v.St., Jacobs, nr. 74.846. 30 juni 1998; R.v.St., Luyten, nr. 90.238, 16 oktober 2000).

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist ook dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen, iets dat in casu niet heeft plaatsgevonden. Het niet naleven van een termijn heeft de rechtszekerheid van verzoekster in het gedrang gebracht aangezien wijzigingen werden gebracht aan haar verblijfstoestand.

De rechtszekerheid wordt in het gedrang gebracht door de poging van verweerster om haar beslissing een retroactief effect te geven, met name te doen alsof dat de stad Antwerpen voorbarig, maar onterecht verzoeker in het bezit werd gesteld van een F+kaart, quod non.

In hoofd van verzoekster waren bepaalde verwachtingen redelijkerwijze gecreëerd : dat de stad Antwerpen onmiddellijk is overgegaan tot afgifte van een F+kaart, en verwerende partij bijna na 5 maanden een beslissing heeft genomen tot weigering van het duurzaam verblijfsrecht, betekent niet dat verzoeker de dupe hiervan moet zijn.

Anderzijds is het vertrouwensbeginsel geschonden door de intrekking van de F+- kaart en de kennisgeving van de weigeringsbeslissing meer dan 4 maanden nadat de kaart hem werd afgeleverd.

Verwijzend naar een arrest van de Raad van State van 3 juni 2010 (nr. 204.655), herinnert de RvV er aan dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien:

- 1. het bestuur een vergissing beging,*
- 2. ten gevolge van die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, en*
- 3. er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen.*

Ook moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur rechtmatige verwachtingen heeft gewekt bij de betrokkene.

Alsof dit niet erg genoeg is, heeft de overheid een tweede fout begaan door verzoeker uit het Rijksregister te schrappen wegens verlies van verblijfsrecht, terwijl in die zin verzoeker geen enkele beslissing daaromtrent heeft mogen ontvangen.

Kortom, het huidige middel is gegrond, nu het vertrouwensbeginsel is geschonden”

2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij lijkt uit te gaan van de verkeerde veronderstelling dat het louter afleveren van een F+kaart volstaat om te besluiten tot een legaal duurzaam verblijfsrecht. Er dient daarentegen te worden opgemerkt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter,

maar geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F+-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een duurzaam verblijfsrecht. Hiertoe beschikte de stad Antwerpen ook over geen enkele bevoegdheid. Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. In casu dient te worden opgemerkt dat de stad Antwerpen de verzoekende partij - per vergissing en volgens de verwerende partij in de bestreden beslissing ook onterecht - in het bezit heeft gesteld van een F+-kaart. Het louter afgeven van de verblijfskaart - die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd - kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan de verzoekende partij toekent. De verzoekende partij is immers nooit in het bezit geweest van een duurzaam verblijfsrecht. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar F+-kaart (en het daarmee onterecht geacht samen te hangen toegekende verblijfsrecht) haar enig recht op verblijf geeft.

Bovendien verzet het legaliteitsbeginsel zich tegen het feit dat aan de verzoekende partij een duurzaam verblijf wordt toegekend, nu het vaststaat dat zij niet aan de voorwaarden van de wet voldoet. Het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel werken niet contra legem en vermogen het legaliteitsbeginsel niet te doorbreken.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het verkeerdelijk afgeven van een F+-kaart kan leiden tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU